

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 10, Przegląd części i całości, Przegląd podziałów, segmentów, sekcji i gatunków

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 10, Przegląd części i całości, Przegląd podziałów, sekcji, segmentów i gatunku.

Pamiętacie, jak wspomnieliśmy, że tak naprawdę istnieją trzy poziomy obserwacji.

Pierwszym z nich jest przegląd książki, obserwacja książki i badanie książki jako całości. Rozmawialiśmy o tym. Właściwie przedstawiłem tutaj dwie ankiety dotyczące książek: Survey of Jude, krótką książkę, całkiem prostą, i ankietę Jamesa, nieco bardziej złożoną.

Drugi poziom obserwacji, jak pamiętacie, to przegląd części i całości, który obejmuje przegląd podziałów, przegląd sekcji, przegląd segmentów, mniej lub bardziej rozbudowanych jednostek w księdze. I pozwólcie, że wyjaśnię tutaj terminologię. Gdy dokonasz przeglądu książki, główne jednostki książki zostaną uznane za działy.

A podziały same w sobie są dzielone na sekcje. A sekcje są podzielone na segmenty. Teraz, jeśli sekcje są wystarczająco duże lub długie, możesz mieć tutaj kategorię pośrednią, podsekcje.

Tak więc, ogólnie rzecz biorąc, przechodzi się od podziałów do sekcji, ewentualnie podsekcji i do segmentów pod względem długości. Teraz, na wypadek, gdyby to było zbyt proste, pozwólcie, że trochę skomplikuję sprawę i zwrócę uwagę, że segmenty są definiowane przez długość. Segment to dwa lub więcej akapitów o długości przeciętnego rozdziału, choć niekoniecznie odpowiadających rozdziałowi, połączonych wspólnym tematem i wspólną strukturą.

Dwa lub więcej akapitów o długości przeciętnego rozdziału, choć niekoniecznie odpowiadających rozdziałowi, połączonych wspólnym tematem i wspólną strukturą, co w rzeczywistości oznacza, że główny podział w książce może również być segmentem. W rzeczywistości dokładnie to odkryliśmy podczas mojej ankiety przeprowadzonej wśród Jakuba, gdzie pierwszym głównym podziałem książki są liczby od 1, 2 do 27. Jest to główny podział książki, ale jest to także segment, ponieważ to grupa dwóch lub więcej akapitów o długości przeciętnego rozdziału, połączonych wspólnym tematem i wspólną strukturą.

Zatem dla uproszczenia założymy, że mówimy tu o badaniu segmentów. Ale to, co mówię o badaniu segmentów, można zastosować do przeglądu działów lub przeglądu sekcji. Jeśli chodzi o identyfikację materiałów, moglibyśmy pójść dalej i zidentyfikować konkretne materiały, nadając każdemu akapitowi krótki tytuł, przypominając w ten sposób treść akapitu, pomagając nam przywołać przez skojarzenie treść segmentu po akapitach i być w stanie zatem przemyśleć treść segmentu bez odwoływania się do tekstu.

Ustrukturyzuj także, a zobaczysz, że proces badania segmentów odpowiada ogólnie procesowi badania książek. Zatem ponownie, podobnie jak w przypadku badania książkowego, tak i w przypadku badania segmentowego, centrum tego, co tak naprawdę robimy, jest analiza strukturalna. Struktura obejmuje tutaj dwa główne elementy, podobnie jak w przypadku przeglądu książek.

Identyfikacja głównych jednostek i podjednostek, podział i identyfikacja głównych powiązań strukturalnych. Ponownie, główna relacja w segmencie to taka, która kontroluje większość segmentu i kontroluje ponad połowę materiału w segmencie jako całości. W przeciwnym razie wpadniesz w mniejsze relacje i tak naprawdę nie zajmiesz się makrostrukturą segmentu.

I tutaj istotne są te same zależności strukturalne, o których mówiliśmy w ramach badania książek. Ponownie zadajemy pytania, ostateczne, racjonalne i implikacyjne pytania dotyczące każdej zidentyfikowanej przez nas głównej relacji strukturalnej oraz identyfikujemy kluczowe lub strategiczne obszary, które są reprezentatywne dla głównych relacji w segmencie. Jednak teraz, w przeciwieństwie do badania książek, oczywiście nie powtarzamy niczego podobnego do wyższych krytycznych danych.

Zrobiliśmy to już w przypadku całej książki. Zwracamy jednak uwagę na zastosowaną formę lub formy literackie. I o tym porozmawiamy.

Chcemy za chwilę wrócić i porozmawiać o tym trochę szerzej, ponieważ jest to bardzo ważne, nawet jeśli chodzi o interpretację. Wiele z tego, co powiemy, co za chwilę powiemy, w odniesieniu do form lub gatunków literackich, będzie odnosić się do interpretacji. I znowu, inne ważne wrażenia, wszystko inne, co Twoim zdaniem powinno zostać wspomniane, a co odnosi się do segmentu jako całości, ale nie mieści się w szczególności pod numerami od 1 do 5 lub w szczególności pod numerem.

Chciałbym jednak teraz zatrzymać się i powiedzieć kilka słów na temat formy lub form literackich. I dotyczy to właściwie całej problematyki gatunkowej. W rzeczywistości te dwa terminy są w zasadzie synonimami.

Mówiąc o formie literackiej, tak naprawdę mamy tu na myśli gatunek. Ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że każdy fragment, tak naprawdę każdy akt mowy, wiąże się z

gatunkiem. W każdej kulturze istnieją pewne gatunki, to znaczy pewne formy, które są uznawane.

Kiedy pisarz posługuje się jakimś gatunkiem, zakłada, że jego czytelnicy rozpoznają ten gatunek, będą w stanie rozpoznać, że jest to gatunek, którym się posługuje, a także rozpoznają charakter tego gatunku i będą wiedzieć, jakie to gatunki. Strategii czytelniczych, jakie rodzaje ruchów czytelniczych są niezbędne, aby właściwie zinterpretować ten fragment zgodnie z gatunkiem, w którym jest przeciwstawiony czytaniu go według innych gatunków. Wittgenstein nazywa to regułami gry językowej. Gatunek faktycznie zawiera w sobie rodzaj ukrytego kodu.

Jak mówię, każdy fragment wiąże się z pewnym rodzajem gatunku, a każdy gatunek zawiera ukryty kod. Gatunek podpowiada czytelnikowi, aby zinterpretował ten fragment zgodnie z charakterem i wymogami tego gatunku, zamiast czytać go według innych gatunków. Gatunek jest w pewnym sensie interesującą kategorią lub zagadnieniem, ponieważ istnieją różne poziomy gatunku.

Istnieją gatunki, które są dość ogólne, można powiedzieć, gatunki ogólne, i te ogólne gatunki same w sobie można podzielić na podkategorie w kategoriach bardziej szczegółowych gatunków, a te bardziej szczegółowe gatunki same w sobie można podzielić na podkategorie w kategoriach najbardziej specyficznych gatunków. Na przykład ogólny gatunek, taki jak narracja prozatorska, można podzielić na różne rodzaje lub różne gatunki w ramach narracji prozatorskiej. Na przykład historie uzdrawiania i tym podobne oraz same historie uzdrawiania można dalej podzielić.

Gatunki, które identyfikujemy w momencie badania segmentu, są w rzeczywistości gatunkami bardziej ogólnymi, a nie bardziej szczegółowymi, ponieważ jeśli zagłębisz się w gatunki bardziej szczegółowe, jeśli spróbujesz zidentyfikować bardziej szczegółowe gatunki w punkcie obserwacji, koniecznie wpadniesz w mnóstwo interpretacji. Należy założyć, że niektóre z tych bardziej specyficznych gatunków były znane i używane oraz zostałyby rozpoznane w określonych czasach i przez określone osoby w kulturze lub subkulturze, do której należeli czytelnicy. Zatem naprawdę bezpieczniej jest unikać na tym poziomie przedwczesnych interpretacji, gdy mówimy o szerszych kategoriach gatunków, niż o bardziej szczegółowych.

Ale oto niektóre z głównych typów gatunków, które spotykamy w Biblii. Pierwszą, o której wspomnimy, jest dyskursywność, która jest gatunkiem logicznej argumentacji. To jest coś, co znajdujemy praktycznie we wszystkich listach.

Możesz zacytować tutaj dowolny fragment z Listu Jakuba lub Listu do Hebrajczyków, dyskursywny, gatunek logicznej argumentacji. Można go jednak znaleźć także w innych częściach kanonu. Na przykład w Ewangelii Marka 13 mowa o czasach ostatecznych w ewangelii Marka jest dyskursywna.

Jedną z cech dyskursywnej, logicznej argumentacji lub gatunku dyskursywnego jest to, że zakłada się, jeśli nie ma wyraźnych wskazówek, że jest inaczej, że używany język będzie raczej dosłowny niż przenośny. Można mieć język figuratywny w dyskursywnej formie literackiej, ale można by uważać język za figuratywny, a nie dosłowny w formie dyskursywnej tylko wtedy, gdy istnieją pewne wskazówki wskazujące na fakt, że w samym tekście pewne wskazówki, że w tym konkretnym fragmencie dyskursywnym mamy myśl w kategoriach języka przenośnego, a nie języka dosłownego lub pokrewnych, jeśli nie da się zrozumieć fragmentu, czytając go w sposób dosłowny i przenośny. Jest też tak, że w argumentacji logicznej nie należy zakładać kolejności chronologicznej.

Fragmenty poruszają się tematycznie, a nie chronologicznie. Nie możemy więc zakładać, że to, co opisano w wersecie 25. w odniesieniu do dyskursywnej formy literackiej, ma odnosić się do czasu, który faktycznie miał miejsce lub miał miejsce po tym, co opisano w wersecie 22 lub 23. Innym rodzajem gatunku jest narracja prozatorska .

Jest to gatunek opowieści lub historii. Mamy to na przykład w Dziejach Apostolskich 5:1 do 11, tam jest historia lub relacja z wydarzeń Ananiasza i Safiry, ale oczywiście także w wielu, wielu innych miejscach Nowego Testamentu. Również w przypadku narracji prozatorskiej domyślnym założeniem jest, że zastosowany język będzie dosłowny, a nie przenośny, chociaż można oczywiście mieć język figuratywny w literackiej formie narracyjnej prozy, ale tylko wtedy, gdy we fragmencie są dość jasne wskazówki samo w sobie, że w tym prozatorskim fragmencie narracyjnym mamy rozumieć język bardziej w przenośni niż dosłownie.

W narracji prozatorskiej, w przeciwieństwie do tego, co powiedzieliśmy o dyskursywnym, domyślnym założeniem jest, że fragment rzeczywiście przebiega chronologicznie i że to, co opisano w, powiedzmy, wersecie 40 fragmentu narracyjnego prozą, należy rozumieć jako następujące po tym, co zostało opisane. w wersecie 38 i chronologicznie poprzedza to, co zostanie opisane w wersecie 45 i tym podobnych. Ale możesz mieć od tego wyjątki. Wyjątkiem są retrospekcje lub zapowiedzi.

Oczywiście w przypadku retrospekcji autor faktycznie robi przerwę od fabuły i tekstu i opisuje wydarzenie, które z czasem faktycznie miało miejsce wcześniej. To jest retrospekcja. Czasami nazywa się to elipsą, a kiedy tak się dzieje, faktycznie jest to dość istotne, ponieważ kiedy pisarz przerywa fabułę w tekście i wdaje się w retrospekcję lub coś odwrotnego, angażuje się w zapowiedź, podczas której pisarz robi pauzę i mówi o jakimś wydarzeniu. Wydarzenie w czasie będzie miało miejsce w przyszłości w odniesieniu do miejsca, w którym znajdujemy się w historii tekstu.

Kiedy pojawia się tego rodzaju przerwa w czasie, autor tak naprawdę zwraca na to uwagę czytelnika, ogólnie rzecz biorąc, i nalega, abyśmy zastanowili się, dlaczego w

rzeczywistości to wydarzenie, które w rzeczywistości nie pasuje tu w czasie, zostało umieszczone tutaj w logice tekstu. Co to tutaj robi? I w jaki sposób informuje o tym, co się dzieje, co jest opisane w tym fragmencie pod względem zdarzeń? Poza tym mamy także poezję, a poezję można oczywiście znaleźć częściej w Starym Testamencie niż w Nowym. Jeśli chcesz zobaczyć, jak to wygląda, gdy tłumacze uznają dany fragment za poetycką formę literacką, po prostu spójrz wstecz w swojej Biblii na Psalmi, a przekonasz się, że na przykład w Psalmach masz stałe wcięcie i to ciągłe wcięcie pozwala tłumaczom Biblii na język angielski wskazać, że w ich ocenie w tym fragmencie mamy formę poetycką.

Rzeczywiście, w Nowym Testamencie jest trochę poezji, szczególnie wtedy, gdy Nowy Testament cytuje poetyckie fragmenty Starego Testamentu lub gdy autor Nowego Testamentu cytuje hymn, hymn chrześcijański lub być może przedstawia wyznanie wiary. Wydaje się, że niektóre wyznania wiary zawarte w Nowym Testamencie zostały skomponowane w poezji, ale w większości przypadków poezję można znaleźć w Starym Testamencie, a nie w Nowym Testamencie. Poezja biblijna w przeważającej części nie charakteryzuje się rymem, jak ma to miejsce w przypadku przynajmniej dużej części współczesnej poezji angielskiej.

W większości przypadków nie ma rymów, chociaż w poezji hebrajskiej jest jakiś rym, ale oczywiście rym jest w języku hebrajskim i niekoniecznie można go sprawdzić lub odróżnić w tłumaczeniu na język angielski. Ale charakteryzuje się tym, że poezja jest metrum, to znaczy rytmem, jeśli nie rymem, to przynajmniej rytmem. Tyle uderzeń do linii, tego typu rzeczy, i możesz sobie wyobrazić, że byłoby to bardzo pomocne w interpretacji poezji biblijnej, aby wiedzieć na przykład, gdzie spada rytm, gdzie jest rytm, pod względem tego, gdzie może być akcent kłamstwo, a także to, jak jedna zwrotka odnosi się do innej zwrotki pod względem sensu.

Niestety, chociaż wiemy, że poezja hebrajska ma metr, nie rozumiemy go. Tak naprawdę nie wiemy, na czym polegał hebrajski licznik poetycki. Hebrajskiego metrum poetyckiego w ogóle go nie rozumiemy i dlatego badacze biblijni nie są w stanie w poezji w dużym stopniu wykorzystać spostrzeżeń płynących z metrum.

Ale jedną rzecz, którą wiemy, że mamy w poezji, co zostało szczególnie odkryte i co podkreślił Robert Louth kilka wieków temu, jest paralelizm. W poezji istnieją zasadniczo trzy typy paralelizmu. Są to kategorie opracowane przez Loutha i zasadniczo przyjęte od tego czasu. Pierwszą, o której wspomnimy, jest paralelizm synonimiczny, w którym druga linijka lub druga zwrotka mówi zasadniczo to samo, co pierwsza, ale tylko innymi słowami.

I możesz zobaczyć, jak pomocne byłoby to dla interpretacji w zakresie dokładniejszego i solidniejszego zrozumienia tego fragmentu, ale zasadniczo masz ten sam pomysł przedstawiony na dwa różne sposoby. I tak, że te dwa wersety,

wersety synonimiczne lub zwrotki, faktycznie wzajemnie się interpretują. Inny rodzaj paralelizmu jest antytetyczny.

Dzieje się tak, gdy druga zwrotka lub druga linijka kontrastuje z pierwszą i znowu wzajemnie się interpretują, są niezwykle pomocne. Trzeci typ, którego moglibyśmy podać przykłady, ale nie będę się tym w tym miejscu zajmował, to równoległość syntetyczna. Zasadniczo paralelizm syntetyczny obejmuje wszelki paralelizm, który nie jest synonimem i nie jest antytetyczny.

Istnieje wiele innych rodzajów równoległości, które nie mieszczą się w kategoriach synonimów i antytez, mają różne inne funkcje, zatem syntetyka jest w rzeczywistości rodzajem kategorii obejmującej wszystkie pozostałe. Przypowieść jest inną formą formy. Opowieść, zwykle opowieść z wiersza, to opowieść z życia codziennego, która wskazuje na duchową prawdę i mogłaby powiedzieć tutaj o wiele więcej w odniesieniu do przypowieści.

Ale słowo przypowieść lub angielskie słowo przypowieść jest w rzeczywistości transliteracją greckiej przypowieści, co dosłownie oznacza rzucenie obok, ustawienie obok. Zatem w przypowieści mamy dwa elementy: samą historię przypowieści i duchową prawdę, na którą ta przypowieść wskazuje. Mówię prawdę duchową, przypowieści biblijne oczywiście szczególnie wskazują na prawdę duchową, ale na prawdę, czyli na prawdę duchową, na którą ona wskazuje.

Tak naprawdę głównym problemem w przypowieści jest związek pomiędzy historią przypowieści a prawdą duchową, na którą ona wskazuje. We wczesnym Kościele głównym, ulubionym sposobem, chociaż nie było to praktykowane przez wszystkich ojców, ulubionym sposobem interpretowania przypowieści była alegoria, gdzie każdy szczegół przypowieści miał swój własny duchowy odpowiednik. Często ta alegoryczna interpretacja przypowieści miała niewiele wspólnego z samą historią przypowieści lub jej kontekstem, ewangelicznym kontekstem przypowieści, ale tak naprawdę była to kwestia każdego szczegółu, który miał swój własny duchowy odpowiednik, który nie wnosił do niczego jak główna myśl samej przypowieści.

Jest to podejście alegoryczne, co można znaleźć między innymi u św. Augustyna. W zasadzie w ten sposób czytano i interpretowano przypowieści aż do czasów reformacji, a reformatorzy odrzucali wiele fantazyjnych, alegorycznych interpretacji przypowieści na rzecz prostego sensu przypowieści, ale reformatorzy często tego nie robili. Nie praktykowali tego, co głosili, i często wracali do interpretacji alegorycznej. I oczywiście, w ich interpretacji, Papież zwykle zajmował ważne miejsce i nigdy nie był zbyt szczęśliwy.

Tak było do czasu, gdy pod koniec XIX wieku ukazało się prawdopodobnie najważniejsze dzieło niemieckiego uczonego Adolfa Jülichera w całej historii interpretacji przypowieści. Jego dwutomowe dzieło, pierwszy tom jego

dwutomowego dzieła o przypowieściach, ukazało się w 1899 r., drugie w 1910 r. Jest to dzieło dwutomowe, które nigdy nie zostało przetłumaczone na język angielski.

Tytuł to Die Gleichnisreden Jesu. Gdyby przetłumaczyć ją na język angielski, tytuł oznaczałby przypowieści Jezusa. Twierdził, że przypowieści w formie, w jakiej je opowiadał Jezus, miały jeden i tylko jeden punkt, a wszystkie szczegóły przypowieści istniały jedynie po to, aby dodać historii zainteresowania i koloru.

Nie było tu żadnego duchowego odpowiednika. Mamy więc Augustyna, który stosuje, jak mówię, podejście alegoryczne, w którym każdy szczegół ma swój własny duchowy odpowiednik, który przewija się wszędzie. To nie są tak naprawdę szczegóły, a prawda duchowa, którą reprezentują różne szczegóły, nie jest ze sobą powiązana w sensie logiki przypowieści.

Tego rodzaju alegoria z jednej strony ma dość surowy, absolutny charakter tylko w jednym punkcie. Oczywiście od razu rozpoznasz, że kiedy poznasz wyjaśnienie Jezusa dotyczące przypowieści w Ewangeliach, na przykład 13 rozdziału Ewangelii Mateusza i na przykład przypowieści o glebie, przekonasz się, że Jezus w rzeczywistości identyfikuje duchowe odpowiedniki szczegółów. Nasienie z przypowieści o glebie reprezentuje to.

Ten rodzaj gleby reprezentuje tego rodzaju osobę. Ten inny rodzaj gleby reprezentuje ten inny rodzaj osoby. Trzeci rodzaj gleby reprezentuje ten inny rodzaj osoby.

Mamy zatem ruch w kierunku pewnego rodzaju alegorii. Kiedy więc Jülicher argumentował, że przypowieści mają jeden i tylko jeden punkt, upierał się, że jest to prawdą w przypadku przypowieści wypowiedzianych przez samego Jezusa. Upierał się, że wyjaśnienia przypowieści, wyjaśnienia przypowieści Jezusa, które znajdujemy w naszych Ewangeliach, są, używając technicznego wyrażenia, niedoministyczne.

W rzeczywistości nie zostały one wypowiedziane przez naszego Pana, ale być może zostały włożone w Jego usta przez ewangelistów. Zatem cała tendencja alegoryczna, która znalazła swój pełny wyraz na przykład u Augustyna, zaczyna się już od ewangelistów. W każdym razie taki pogląd panował w przypowieściach, które obowiązywały mniej więcej do połowy lat osiemdziesiątych.

Ale w tym momencie pojawiło się wielu uczonych. Mam tu na myśli jedną rzecz Johna Sidera w bardzo znaczącym artykule, który ukazuje się w New Journal of Biblical Literature, Rethinking the Parables, the Logic of the Jeremias Tradition. Jeremiasz był wielkim znawcą Nowego Testamentu, który podążał śladami Jülichera w zakresie rozumienia przypowieści.

Sider mówi, że nawet jeśli przyjąć, że wyjaśnienia Jezusa dotyczące przypowieści, które znajdujemy w Ewangeliach, są nieautentyczne i że nie są dominikańskie, to

zostały one włożone w usta Jezusa przez ewangelistów. Nawet jeden to przyznaje, a Sider stwierdził, że nie jest pewien, czy należy to przyznać. Nawet jeśli tak się stanie, powiedział, naprawdę, jeśli zamierza się interpretować te przypowieści pod kątem ich roli w Ewangeliach, w kategoriach ostatecznej formy tekstu, należy poważnie potraktować wyjaśnienie tych przypowieści Jezusa.

Zatem kluczem do interpretacji przypowieści zgodnie z ich kontekstem Nowego Testamentu jest interpretowanie przypowieści zgodnie z metodą, którą Jezus stosuje przy rozumieniu przypowieści, wyrażoną w jego własnych wyjaśnieniach. Mówi, że jeśli to zrobisz, przekonasz się, że zarówno Jülicher, jak i Augustyn mają do pewnego stopnia rację, że przypowieści Jezusa, jak je wyjaśnia, mają jeden główny punkt. Nie wszędzie chodzą.

Ten szczegół ma związek z tą prawdą teologiczną, ten inny szczegół ma związek z inną prawdą teologiczną. Nie, przypowieść ma jeden główny punkt, ale szczegóły mają duchowe odpowiedniki, ale wspierają i rozwijają jeden główny punkt. Masz więc jeden główny punkt, który rozwija duchowa prawda, wyrażona w szczegółach przypowieści. I w zasadzie tak właśnie wyglądała interpretacja przypowieści w ciągu ostatnich kilku lat.

Teraz możesz zobaczyć, jak rozpoznanie tego, co wiąże się z interpretacją przypowieści, jest bardzo istotne w interpretacji fragmentów tego gatunku przypowieści. Jeśli przyjmiesz, tak jak ja, stanowisko Sidera, że jeśli czytasz przypowieści zgodnie z kontekstem ewangelii, łącznie z wyjaśnieniami, które posiadasz, przypowieści mają jeden główny punkt, a szczegóły mają duchowe odpowiedniki, które rozwijają lub rozszerzają ten jeden główny punkt, to oczywiście jest to sposób, w jaki podejdziesz do przypowieści i odpowiednio je zinterpretujesz. Apokaliptyka była gatunkiem, który próbował przedstawić w zakodowanej formie naprawdę transcendentne boskie działanie.

Apokalipsa tak naprawdę nie była po prostu rodzajem formy literackiej; był to także ruch społeczno-religijny, który kwitł przez około 200 lat po obu stronach narodzin Chrystusa. Był to ruch skupiający ludzi, którzy czuli się marginalizowani religijnie i społecznie, z elit, z głównego nurtu i którzy faktycznie wierzyli, że chociaż Bóg jako stwórca nadal sprawuje kontrolę i władzę nad światem, suwerennie zdecydował się nie manifestować lub oznajmić, wyjaśnić Jego panowanie nad światem i nie uczynił tego aż do końca, aż do eschatonu. W międzyczasie Bóg był aktywny i poprowadził historię w kierunku wielkiego spełnienia, eschatonu, apokalipsy, ale w ukryty sposób, w sposób, który nie był tak naprawdę dostrzegalny dla osób, którym nie pomogła go zobaczyć.

I tak ruch apokaliptyczny próbował w subtelny i ukryty sposób rozeznaczyć dzieło Boże w świecie, a także, oczywiście, oznajmić, co Bóg miał na końcu na myśli. I zostało to wyrażone w wysoce symbolicznym języku. Oczywiście najbardziej oczywistym

przykładem apokaliptycznej formy literackiej w Nowym Testamencie jest Objawienie 4-22.

W języku symbolicznym, bardzo wizualnym, a tak naprawdę polegającym na możliwości zobaczenia tego, co niewidzialne. I dlatego masz tu taki obrazowy charakter, taki nacisk na obrazowy lub wizualny rodzaj języka figuratywnego. I rzeczywiście, masz dość konsekwentnego używania języka figuratywnego.

Innymi słowy, te same postacie pojawiają się w kolejnych dziełach apokaliptycznych i mają zazwyczaj to samo znaczenie. Zwykle wskazują na tę samą rzeczywistość, więc kiedy już zostaniesz wtajemniczony w myśl apokaliptyczną, możesz w zasadzie przejść od jednego apokaliptycznego dzieła do drugiego. Domyślnym założeniem w języku apokaliptycznym jest to, że język będzie raczej przenośny, a nie dosłowny.

W niektórych fragmentach apokaliptycznych można znowu używać języka dosłownego, ale domyślnym założeniem jest to, że pomijając wyraźne wskazania języka figuratywnego, języka dosłownego, język ten należy rozumieć raczej jako przenośny, a nie dosłowny. Istnieje też założenie, że fragment porusza się dalej, niekoniecznie chronologicznie, ale raczej tematycznie. Nie można zatem zakładać, że powiedzmy to, co opisano w rozdziale 12 dzieła apokaliptycznego, należy rozumieć jako chronologicznie następujące po tym, co opisano w rozdziale 11.

W rzeczywistości jest wielu ludzi, którzy mają tendencję do odczytywania apokalipsy jako obejmującej sekwencję chronologiczną. Przynajmniej w świecie zachodnim istnieje tendencja do odczytywania wszystkich form literackich zasadniczo jako narracji prozatorskiej i przyjmowania kolejności chronologicznej, nawet w takich przypadkach jak ten, co oczywiście dotyczy gatunku, który nie jest już używany i nie jest już znany, czytać nawet apokaliptyczne, które, jak mówię, nie posuwają się naprzód pod względem gatunkowym, ogólnych oczekiwań, chronologicznie, czytać je w sposób chronologiczny. Doprowadziło to do powstania całej branży, jeśli można tak to ująć.

Nie używam tego języka koniecznie pejoratywnie, ale można powiedzieć, że jest wielu ludzi, którzy zrobili karierę w dziedzinie eschatologii i przedstawiania wszystkiego w kategoriach szczegółów końca na podstawie chronologicznej lektury Objawienia 4 do 22, co może być problematyczne. A potem dramat lub proza dramatyczna, która obejmuje, tak naprawdę obejmuje prozę, ale personifikację i żywy opis wydarzeń lub pomysłów na ich poruszające efekty. Tak więc, chociaż ma to formę prozy lub opowiadania, nie chodzi o to, aby zrelacjonować wydarzenie lub historię jako taką, ale wykorzystać różne postacie lub różne wydarzenia we fragmencie prozy jako reprezentujące rzeczywistości kosmiczne.

Myślę, że świetnym przykładem jest tutaj 37 rozdział Księgi Ezechiela, słynny rozdział „Dolina wyschniętych kości”, gdzie jest całkiem jasne, że Ezechiel tak naprawdę nie

udaje się do doliny i nie widzi suchych kości, które łączą się i ucieleśniają na jego oczach, to rodzaj rzeczy. Nie mówi o tym jako o wydarzeniu, ale używa prozy w dramatyczny sposób, aby opowiedzieć o rzeczywistościach, innych rodzajach rzeczywistości, o których mówi Bóg. Innym przykładem mogą być 7. i 8. rozdział Księgi Przysłów, gdzie mądrość jest przedstawiana jako cnotliwa kobieta, a szaleństwo i głupota jako prostytutka.

I tak naprawdę nic nie mówi, chociaż używa języka, który odnosi się do prostytutki i tego, co robi prostytutka, a także do uwodzenia prostytutki i tym podobnych rzeczy. On naprawdę nie mówi o prostytutce. Jego celem jest wykorzystanie prostytutki lub prostytutki jako obrazu szaleństwa.

Zatem jest całkiem jasne, że ważne jest, aby interpretować fragmenty zgodnie z ich gatunkiem i nie angażować się w coś, co moglibyśmy nazwać naruszeniem gatunku, co ma miejsce, jak mówię, jeśli interpretujesz fragment należący do jednego gatunku literackiego tak, jakby należał do innego. Podałem przykład z Apocalyptic, gdzie należy interpretować Apocalyptic tak, jakby była to narracja prozatorska, łącznie z poruszaniem się i przyjmowaniem kolejności chronologicznej, podczas gdy w rzeczywistości przyjmowanie pewnego rodzaju sekwencji chronologicznej jest niewłaściwe, biorąc pod uwagę ten gatunek.

Miejsce, w którym można dokonać opisu, dalszego studiowania i zrozumienia tych gatunków, tych różnych gatunków, domyślnym punktem odniesienia, do którego powinniśmy się udać w przypadku czegoś takiego, są słowniki biblijne. Zdaję sobie sprawę, że wielu z Was oglądających ten film może nie mieć dostępu do różnego rodzaju zasobów wtórnych. Ale pozwólcie mi tylko powiedzieć, że jeśli macie dostęp do zasobów wtórnych, czy to w swoich własnych bibliotekach, czy w bibliotekach, które mogą być dla was dostępne, a może nawet w Internecie, jednym z najważniejszych, przy założeniu, że wszystko inne jest równe, najbardziej znaczącym źródłem informacji dla studiów biblijnych jest słownik biblijny.

Jeśli masz do niego dostęp i możesz sobie na to pozwolić, wielotomowy słownik biblijny jest naprawdę odpowiedni dla każdego zaangażowanego w służbę chrześcijańską. Jednotomowy słownik biblijny jest po prostu zbyt wybiórczy, zbyt krótki i zbyt pobieżny, aby mógł być w dużej mierze pomocny. Obecnie stworzyłem bibliografię prac poświęconych różnym aspektom studiów biblijnych.

Nosi tytuł „Niezbędne narzędzia do studiowania Biblii w służbie” i mam tu dział poświęcony słownikom biblijnym. Najbardziej autorytatywnym słownikiem biblijnym jest prawdopodobnie słownik Anchor Bible Dictionary. To sześć tomów.

To jest trochę drogie. Jest ona dostępna notabene zarówno w formie książkowej, jak i elektronicznej. Nie tak obszernym, ale wciąż bardzo solidnym, wielotomowym

słownikiem biblijnym jest International Standard Bible Encyclopedia, często określana akrostycznie jako ISBE.

Jeśli z tego skorzystasz, chcesz mieć pewność, że otrzymasz Międzynarodową Standardową Encyklopedię Biblijną, tę redagowaną przez Bromleya, a nie Orra. Ta wyprodukowana przez J. Edwina Orra i wydana w 1929 roku jest dość przestarzała. Sprzedaje ją duże wydawnictwo i jest przez nią reklamowana.

Nie chcesz tego. To naprawdę przestarzałe. Chcesz, aby nowsze wydanie zostało zredagowane przez Bromleya.

Innym bardzo pomocnym, a właściwie najnowszym, jest New Interpreters Dictionary of the Bible, opublikowany przez Abingdon. To znaczy w pięciu tomach. Ale mają artykuły na temat wszystkich tych form literackich.

Wchodzą w szczegóły i są dość pomocne w zakresie interpretacyjnego znaczenia tych form literackich. W następnym segmencie właściwie przyjrzymy się badaniu segmentów i przeprowadzimy badanie segmentów pierwszego rozdziału Listu Jakuba. Jeszcze raz, zanim obejrzysz ten film, zachęcam Cię do przeczytania pierwszego rozdziału Listu Jakuba.

Postaraj się zrobić wszystko, co w twojej mocy, aby zrozumieć to za pomocą ankiety segmentowej. Następnie porozmawiamy o tym na początku następnego segmentu.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 10, Przegląd części i całości, Przegląd podziałów, sekcji, segmentów i gatunku.